

карвахъ Франклину по-голѣма честъ. Можало би са каза че главниятъ опълномощенъ на Америка е спомогналъ за спасяванъето на родната си страна толкозъ колкото и най-храбрий пълководецъ. Франклинъ са намѣрваше толкозъ на върха на честъта и на славата. Когато Верженъ представилъ Франклина Лудовику XVI въ версайския палатъ, американскитъ пълномощникъ има честъта да приеме голѣми въсклицания и честитания дору между дворянитъ. Той са еви на тѣзи кралевска ауденция въ най-просто облѣкло. Неговий възрастъ, неговата слава, неговитъ заслуги, заключенниятъ отъ него толкозъ желанъ съюзъ, привлечахъ голѣма навалица въ широкитъ стаи у палата на Лудовика XVI. Публиката бѣше поразена отъ чувството на уваженъето и на удивленъето когато гледаше този почтенъ старецъ, този прочутъ ученъ и честитъ патриотъ. Всички го посрѣщяхъ съ шумни и громни ржкоплескания. Кралътъ го прие съ видимо благорасположенъе. Лудовикъ XVI поръча Франклину да убѣди Съединенитъ Щати въ Америка че той е тѣхенъ съюзникъ и приятель и искаа пълно удоволствие за това дѣто Франклинъ имà пълна сполука въ Франца. Навалица и натискъ отъ множество хора посрѣщаша Франклина, когато той са връщаше отъ палата съ громки изевения и го придружи на далечъ. Ентусиазмътъ, възбуденъ отъ Франклина въ Версайлъ са проеви на скоро и въ Парижъ. Въ него време са случи та Волтеръ, вече старецъ осемдесетгодишенъ остави Френей и преди да умре побърза да са върне въ Парижъ, дѣто господствувахъ